

saa kan jeg for mit Vedkommende være tilfreds med Lovforslaget, som det nu vil blive affattet. Jeg skal kun sige, at jeg, uagtet jeg oprindeligt har haft Sympati og stadig har det for den Tanke, der indeholdes i Højremindretallets Underændringsforslag, ikke mener, at denne Ændrings Indføjelse i Lovforslaget har større Betydning efter den Forstaaelse af § 3, hvormed vi nu er enige.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal ikke overfor det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Piper) genoptage den Forhandling, vi førte ved første Behandling, men jeg maa kun overfor ham sige, at der gøres ikke Uret overfor nogen ved Vedtagelsen af Lovforslaget, hverken i den Form, hvori det kom hertil fra Landstinget, eller ved den Affattelse; det nu vil faa. Ved Loven rammes de, som i en for Land og Folk meget vanskelig Tid har haft en langt større Indtægt, end de har haft i de foregaaende Aar, det vil sige, de bedst stillede i Nationen i Øjeblikket. At disse rammes, naar Statens Udgifter er overordentlige, forekommer mig naturligt. Her er ikke Spørgsmaal om Ret eller Uret, men til en vis Grad havde jeg for Resten Lyst til at sige: Ret eller Uret, det er Landets Tarv, det gælder. Saa selv om det kunde bevises mig, at der var nogle, der blev lidt haardt medtagne ved denne Bestemmelse, vilde det ikke gøre stor Virkning paa mig, for Statens Tarv gaar forud for alle den Slags Overvejelser, og Pengene maa skaffes, Byrderne maa bæres. Det undrer mig noget, at der er nogle Mennesker, der overhovedet kan tvivle derom og vil tale meget højt om, hvilke Krav der stilles til de skattepligtiges Ydeevne i en Tid som denne, hvor vort Land har været saa vanskeligt stillet.

Til den ærede Ordfører vil jeg sige, at jeg maa naturligvis først og fremmest holde mig til, hvad der staar i Loven, og der staar da dette, at den skattepligtige skal godtgøre overfor Finansministeren, at ingen Del af hans Indtægt hidrører fra Krigsforholdene eller fra de overordentlige Forhold, forinden Skattepligten bortfalder. Det er altsaa det principale. Det sekundære er dette, at der i § 3 gives Finansministeren en vis Ret til, hvor ganske særlige Forhold taler derfor, at eftergive eller nedsætte Skatten. Jeg mener ogsaa ligesom den ærede Ordfører — jeg vil nødig have, der her skal være nogen Misforstaaelse mellem os —, at denne Ret for Finansministeren eller Administrationen

kan benyttes til at eftergive Skat, selv om en ringe Del af den skattepligtiges Fortjeneste kan paavises som Krigsfortjeneste. Men det skal være under ganske særlige Forhold, og det skal være en ringe Del af Indtægten. Jeg haaber ikke, der er nogen Misforstaaelse mellem den højtærede Ordfører og mig paa dette Punkt.

Ordføreren (Dalsgaard): Den højtærede Finansminister sagde, at han efter § 3, som Loven nu bliver affattet, kunde eftergive Skatten. Jeg haaber, at den højtærede Minister ogsaa mener, at han kan nedsætte den, naar en meget væsentlig Del af Indtægten ikke er Krigsindtægt.

Finansministeren (Brandes): Det var en Forglemmelse, naar jeg ikke sagde, at Finansministeren i det givne Tilfælde kan enten eftergive eller nedsætte. Kan han eftergive, kan han naturligvis ogsaa nedsætte.

Piper: Det er Landets Tarv, at der skaffes Penge, i saa Henseende er der ikke nogen Uenighed mellem den højtærede Minister og os, men det holder ikke Stik, hvad den højtærede Minister siger, at den her foreslaaede Skat rammer de bedst stillede. Den rammer dem, der har haft de særlige Indtægter i dette Aar, men nogle af de bedst stillede i Landet kan meget godt have haft akkurat samme Indtægt i Aar som det foregaaende Aar og dog ikke falde ind under denne Lov. Det Udtryk, at det er de bedst stillede i Landet, der rammes af denne Lov, er altsaa ikke korrekt.

Finansministeren (Brandes): Jeg kalder dem de bedst stillede her i Landet, der i saa vanskelige Aar som dette og til en vis Grad ogsaa det foregaaende, dog har en Merindtægt i Forhold til deres tidligere Indtægt. Jeg er ikke saa bange for, at det skal være særdeles mange af de bedre stillede, der undgaar denne Lov. I hvert Fald blev det med megen Styrke gjort gældende i Udvalget af et af Højres Medlemmer, at der vil komme overordentlig mange ind under denne Lov, fordi der næsten ikke er nogen af dem, der har en betydelig Indtægt, i hvis Indtægt ikke Krigsforholdene har spillet nogen Rolle. Jeg er ogsaa noget tilbøjelig til at tro, at for den almindelige Handelsmand, for de store Banker, for de store Dampskibsselskaber, for de store Landmænd vil der i Aar være saa megen Krigsindtægt at paa-